ÜLDKOHTU OTSUS (kaheksas koda)

3. veebruar 2011 *

Kohtuasjas T-584/08,

Cantiere Navale De Poli SpA, asukoht Veneetsia (Itaalia), esindajad: advokaat A. Abate ja advokaat R. Longanesi Cattani, hiljem advokaat A. Abate ja advokaat A. Franchi,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, esindajad: E. Righini, C. Urraca Caviedes ja V. Di Bucci,

kostja,

* Kohtumenetluse keel: itaalia.

mille ese on nõue tühistada komisjoni 21. oktoobri 2008. aasta otsus 2010/38/EÜ riigiabi C 20/08 (ex N 62/08) kohta, mida Itaalia kavatseb rakendada, muutes abikava N 59/04, mis käsitleb laevaehituse ajutist kaitsemehhanismi (ELT 2010, L 17, lk 50),

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: president M. E. Martins Ribeiro, kohtunikud S. Papasavvas ja N. Wahl (ettekandja),

kohtusekretär: ametnik N. Rosner,

arvestades kirjalikus menetluses ja 16. juuni 2010. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

otsuse

Õiguslik raamistik

1 Nõukogu 22. märtsi 1999. aasta määrus (EÜ) nr 659/1999, millega kehtestatakse üksikasjalikud eeskirjad [EÜ artikli 88] kohaldamiseks (EÜT L 83, lk 1; ELT eriväljaanne 08/01, lk 339), sätestab oma artiklis 1, et:

„Käesolevas määruses kasutatakse järgmisi mõisteid:

[…]

b) olemasolev abi:

i) […] igasugune abi, mis enne asutamislepingu jõustumist oli olemas vastavates liikmesriikides, see tähendab abikavad ja individuaalne abi, mis kehtisid enne ja mida kohaldatakse ka pärast asutamislepingu jõustumist;

ii) heakskiidetud abi, see tähendab komisjoni või nõukogu poolt heakskiidetud abikavad või individuaalne abi;

[…]

v) abi, mida peetakse olemasolevaks abiks, kuna on võimalik teha kindlaks, et selle kehtestamise ajal ei olnud see veel abi, vaid on muutunud selleks hiljem ühisturu arengu tõttu ja ilma et liikmesriik oleks seda muutnud. Kui teatavad meetmed muutuvad abiks pärast tegevuse liberaliseerimist ühenduse õiguses, ei käsitleta neid meetmeid pärast liberaliseerimise kuupäeva enam olemasoleva abina;

c) uus abi – kogu abi, see tähendab abikavad ja individuaalne abi, mis ei ole olemasolev abi, sealhulgas olemasoleva abi muudatused;

[…]”

2 Komisjoni 21. aprilli 2004. aasta määrus (EÜ) nr 794/2004, millega rakendatakse nõukogu määrust nr 659/1999 (ELT L 140, lk 1; ELT eriväljaanne 08/04, lk 3), sätestab oma artikli 4 lõikes 1 järgmist:

„Määruse […] nr 659/1999 artikli 1 [punkti] c kohaldamisel tähendab olemasoleva toetuse muudatus mis tahes muutust, välja arvatud puhtalt formaalsed või halduslikud muudatused, mis ei mõjuta toetusmeetme ühisturule vastavuse hindamist. Olemasoleva toetusprogrammi algse eelarve suurenemist 20 % võrra ei peeta siiski olemasoleva toetuse muutmiseks."

3 Nõukogu võttis EÜ artikli 87 lõike 3 punkti e alusel vastu 27. juuni 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1177/2002, mis käsitleb laevaehituse ajutist kaitsemehhanismi (EÜT L 172, lk 1; ELT eriväljaanne 13/29, lk 485). Kõnealuse määrusega legaliseeriti niisugune mehhanism, et aidata ühenduse laevatehaseid, mis olid Korea ebaausa konkurentsi tõttu kandnud tõsist kahju (määruse põhjendus 3). Sama määruse artikli 2 lõigetes 2 ja 3 on täpsustatud, et laevaehituse alastele lepingutele võib anda toetust, mis ei ületa 6 % lepingulisest väärtusest, kui kõnealune turusegment on kandnud Korea ebaausa tegevuse tõttu tõsist kahju.

4 Määruse nr 1177/2002 artikkel 3 seab toetuse andmise sõltuvusse tõigast, et sellest teavitatakse kooskõlas EÜ artikliga 88 komisjoni, kes peab selle läbi vaatama ja võtma toetuse osas vastu otsuse kooskõlas määrusega nr 659/1999.

5 Määruse nr 1177/2001 artikli 2 lõige 4 ja artiklid 4–5 on sõnastatud järgmiselt:

„Artikkel 2

[…]

4. Käesolevat määrust ei kohaldata laevade suhtes, mida tarnitakse hiljem kui kolm aastat pärast lõpliku lepingu sõlmimist. Komisjon võib kolmeaastast tarnetähtaega siiski pikendada, kui seda peetakse õigustatuks asjaomase laevaehitusprojekti tehnilise keerukuse tõttu või viivituste tõttu, mis tulenevad laevatehase tööprogrammi olulistest ja põhjendatavatest ootamatutest häiretest, mille on tinginud ettenägematud ja ettevõtjavälised erakorralised asjaolud.

[…]

Artikkel 4

Käesolevat määrust kohaldatakse allkirjastatud lõplike lepingute suhtes alates käesoleva määruse jõustumisest kuni selle kehtivusaja lõpuni, välja arvatud lõplike lepingute suhtes, mis on allkirjastatud enne seda, kui ühendus on teatanud Euroopa Ühenduste Teatajas, et on algatanud Korea vastu vaidluse lahendamise menetluse, taotledes konsultatsioone kooskõlas WTO vaidluste lahendamist reguleerivate eeskirjade ja protseduuride käsitusleppega, ning lõplike lepingute suhtes, mis on allkirjastatud vähemalt üks kuu pärast seda, kui ühendus on teatanud Euroopa Ühenduste Teatajas, et vaidluse lahendamise menetlus on lõpetatud või peatatud põhjusel, et ühenduse arvates on kooskõlastatud protokoll rakendatud.

Artikkel 5

Käesolev määrus jõustub järgmisel päeval pärast selle avaldamist Euroopa Ühenduste Teatajas ja kaotab kehtivuse 31. märtsil 2004.

[…]”

6 Nõukogu 11. märtsi 2004. aasta määrus (EÜ) nr 502/2004, millega muudetakse määrust nr 1177/2002 (ELT L 81, lk 6 ; ELT eriväljaanne 13/34, lk 33), lükkas määruse nr 1177/2002 artiklis 5 sätestatud kuupäeva, mil see määrus pidi kaotama kehtivuse, 31. märtsile 2005.

Vaidluse taust

7 Hageja Cantiere Navale De Poli SpA käitab Veneetsias (Itaalia) asuvat laevatehast.

8 Itaalia Vabariik teatas 15. jaanuaril 2004 määruse nr 1177/2002 rakendusena mõeldud abikavast, mida ta kavatses ellu viia 24. detsembri 2003. aasta seaduse legge nº 350 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2004) (seadus nr 350 ühe ja mitme aasta riigieelarve koostamise kohta (2004. aasta rahandusseadus)), (*Gazzetta Ufficiale della Repubblica Italiana*, edaspidi „*GURI*” regulaarne lisa nr 299, 27.12.2003, edaspidi „seadus nr 350/2003”) artikli 4 lõikega 153, mis ütleb järgmist:

„[Määruse nr 1177/2002] rakendamise võimaldamiseks eraldatakse 2004. aasta kohta 10 miljonit eurot. Infrastruktuuri- ja transpordiministeeriumi dekreet kinnitab abi andmise üksikasjalikud eeskirjad. Käesolevas punktis toodud sätete rakendamine sõltub vastavalt [EÜ] artikli 88 lõikele 3 [komisjoni] eelnevast heakskiidust.”

9 Komisjon kiitis talle esitatud abikava heaks 19. mai 2004. aasta otsusega abikava N 59/2004 kohta, mis käsitleb laevaehituse ajutist kaitsemehhanismi (teatavaks tehtud numbri K(2004) 1807 all) (edaspidi „2004. aasta heakskiitev otsus”), leides, et

see on kooskõlas määruse nr 1177/2002 sätetega ja ühisturuga kokkusobiv (edaspidi „2004. aasta abikava").

10 Leides, et algne 10 miljoni euro suurune toetus ei olnud piisav, et katta kõiki abitaotlusi, mis esitati enne määruse nr 1177/2002 (määrusega nr 502/2004 muudetud kujul) kehtivuse kaotamist, teatas Itaalia Vabariik 1. veebruaril 2008 komisjonile oma kavatsusest anda välja 2004. aasta abikavaga kinnitatud eelarve suhtes täiendavad 10 miljonit eurot 24. detsembri 2007. aasta seaduse legge n 244 su disposizioni per la formazione del bilancio annuale e pluriennale dello Stato (legge finanziaria 2008) (seadus n 244 ühe ja mitme aasta riigieelarve koostamise kohta (2008. aasta rahandusseadus)) (*GURI* regulaarne lisa nr 300, 28.12.2007) artikli 2 lõike 206 alusel („teatatud meede").

11 Komisjon teatas 30. aprilli 2008. aasta kirjaga Itaalia Vabariigile otsusest alustada viimase suhtes EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlust, mis puudutab teatatud meedet. Menetluse alustamise otsus avaldati ka Euroopa Liidu Teatajas (ELT 2008, C 140, lk 20). Komisjon kutsus kõiki huvitatud pooli üles esitama oma märkused ühe kuu jooksul avaldamise kuupäevast. Hageja esitas oma märkused 12. septembri 2008. aasta kirjaga, ent komisjon ei võtnud neid arvesse, sest tema hinnagul esitati need hilinenult.

12 Komisjon võttis 21. oktoobril 2008 vastu otsuse 2010/38/EÜ riigiabi C 20/08 (ex N 62/08) kohta, mida Itaalia kavatseb rakendada, muutes abikava N 59/04, mis käsitleb laevaehituse ajutist kaitsemehhanismi (ELT 2010, L 17, lk 50) (edaspidi „vaidlustatud otsus"), mille artikkel 1 sätestab:

„Riigiabi, mida Itaalia kavatseb rakendada abikava N 59/04 (mis käsitleb laevaehituse ajutist kaitsemehhanismi) muutmise teel, suurendades [2004. aasta] abikava eelarvet 10 miljoni euro võrra, ei ole ühisturuga kokkusobiv.

Seetõttu ei tohi kõnealust abi rakendada."

13 Komisjon leidis vaidlustatud otsuses, et teatatud meede on uus abi määruse nr 659/1999 artikli 1 punkti c ja määruse nr 794/2004 artikli 4 mõttes ning et seda ei saa pidada ühisturuga kokkusobivaks, sest määrus nr 1177/2002 ei olnud enam jõus ja seega ei saanud seda kasutada teatatud meetme hindamise õigusliku alusena. Komisjon täpsustas ka, et seda meedet ei saa pidada ühisturuga kokkusobivaks ka laevaehituse riigiabi raamistiku (ELT 2003, C 317, lk 11; ELT eriväljaanne 08/02, lk 201) alusel, samuti ei paista see olevat ühisturuga kokkusobiv ühegi muu riigiabi valdkonnas kohaldatava sätte alusel.

14 Lisaks märkis komisjon, et pärast määruse nr 1177/2002 jõustumist palus Korea Vabariik pöörata Maailma Kaubandusorganisatsiooni (WTO) vaidluste lahendamise organil (VLO) tähelepanu küsimusele, kas see määrus on WTO eeskirju arvestades õiguspärane. 22. aprillil 2005 avaldas VLO kokku kutsutud ekspertide rühm aruande, milles jõuti järeldusele, et määrus nr 1177/2002 ja erinevad riiklikud selle määruse rakendamise kavad, mis olid jõus ajal, mil Korea Vabariik algatas vaidluse WTO-s, rikkusid teatavaid WTO eeskirju. VLO võttis 20. juunil 2005 vastu ekspertide rühma aruande, milles soovitati, et ühendus peab viima määruse nr 1177/2002 ja selle riiklikud rakendamise kavad vastavusse ühendusele WTO raames sõlmitud kokkulepetest tulenevate kohustustega.

Menetlus ja poolte nõuded

15 Hageja esitas hagiavalduse, mis saabus Esimese Astme Kohtu kantseleisse 30. detsembril 2008.

16 Hageja palub Üldkohtul:

– tühistada vaidlustatud otsus;

– mõista kohtukulud välja komisjonilt.

17 Komisjon palub Üldkohtul:

– jätta hagi rahuldamata;

– mõista kohtukulud välja hagejalt.

18 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Üldkohus (kaheksas koda) avada suulise menetluse ja palus Üldkohtu kodukorra artikli 64 kohaste menetlust korraldavate meetmete raames võtta pooltel seisukoha käesoleva kohtuasja võimaliku liitmise kohta kohtuasjaga T-3/09, milles Itaalia Vabariik esitas sama esemega hagiavalduse nagu käesolevas asjas. Pärast seda, kui poolte märkused (mille hulgas ei olnud ühtki vastuväidet) oli kätte saadud, liideti need kaks kohtuasja kaheksanda koja esimehe 2. juuni 2010. aasta määrusega suulise menetluse huvides vastavalt kodukorra artiklile 50.

19 Poolte kohtukõned ja vastused Üldkohtu küsimustele kuulati ära 16. juuni 2010. aasta kohtuistungil.

Õiguslik käsitlus

20 Hageja põhjendab oma hagi viie õigusväitega, mille järgi vastavalt rikuti määrust nr 1177/2002, teatatud meetmele anti ebaõige hinnang, VLO 20. juuni 2005. aasta soovitus oli asjassepuutumatu, rikuti EÜ artiklit 253 ja hea halduse, võistlevuse ja kaitseõiguste austamise põhimõtteid.

Esimene väide, et rikuti määrust nr 1177/2002, EÜ artiklit 253 ning võrdse kohtlemise ja õiguspärase ootuse kaitse põhimõtteid

Poolte argumendid

21 Hageja toob selle väite raames esile, et komisjon rikkus õigusnormi ajalist kohaldatavust reguleerivaid põhimõtteid. Komisjon olevat ajanud määruse nr 1177/2002 kehtivusaja segamini ajavahemikuga, mil seda määrust kohaldati. Komisjon oli hageja väitel kohustatud kohaldama kõnealust määrust enne selle kohaldamise lõppkuupäeva ehk 31. märtsi 2005 olemas olnud olukordade suhtes ulatuses, milles vastavad

olukorrad said õiguspäraselt alguse määruse nr 1177/2002 kehtivusajal. Niisuguses kontekstis väidab hageja, et vaidlustatud otsuse põhjendus 34 on puudulikult põhjendatud. Hageja viitab ka määruse nr 1177/2002 artiklile 4 ja komisjoni 8. augusti 2008. aasta otsusele K(2008) 4356 riigiabi N 68/2008 ja N 69/2008 kohta – Itaalia (Giacalone laevatehases ehitatud tankerite kolmeaastase tarnetähtaja pikendamine), milles komisjon kohaldas määrust nr 1177/2002 pärast 31. märtsi 2005.

22 Lisaks väidab hageja, et komisjon rikkus vaidlustatud otsuses võrdse kohtlemise põhimõtet, sest ettevõtjad, kellelt võeti võimalus selles otsuses käsitletud abikavade alusel abi saada, sõlmisid oma vastavad müügilepingud samas majanduslikus ja normatiivses kontekstis ehk enne 31. märtsi 2005, kaitseks Korea ebaausa tegevuse eest, nagu ka pärast 2004. aasta heakskiitvat otsust abikava raames abi saanud ettevõtjad. Ainus erinevus nende kahe ettevõtjate rühma vahel on see, et Itaalia valitsus refinantseeris eelarvelistel põhjustel 2004. abikava pärast 31. märtsi 2005.

23 Komisjon rikkus hageja väitel ka õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, sest ta eeldas meelevaldselt, et teatatud meetmest teavitati pärast tähtaja möödumist. Kuna määrus nr 1177/2002 ei sisaldanud ühtki abimeetmetest teatamise tähtaega ja arvestades tõsiasja, et hageja oli enne 31. märtsi 2005 sõlminud määrusega ette nähtud sisulistele tingimustele vastava lepingu, ei saanud komisjon hageja õiguspäraseid ootusi riivamata keelduda teatatud meetme heakskiitmisest.

24 Hageja väidab veel, et komisjon ei märkinud, kuidas sobitada ühte määruse nr 1177/2002 eesmärgid ja Itaalia valitsuse sisuline võimatus teatada kuupäeval, mil kõnealune määrus kaotas kehtivuse, niisuguste lepingutega seotud abist, mille

sõlmimise kuupäeva ta ei teadnud ja mille sõlmimisest ta ei saanud olla teadlik, sest määrus nr 1177/2002 nägi ette õiguse sõlmida neid kuni 31. märtsini 2005.

25 Lisaks nendib hageja, et aluslepingus ette nähtud riigiabi kontrolli süsteemis ega määruses nr 1177/2002 ei olnud sätestatud tähtaega, mille jooksul oleks tulnud abimeetmetest EÜ artikli 88 lõike 3 alusel teatada.

26 Hageja väitel on vaid Itaalia ametiasutustel subsidiaarsuse põhimõttest lähtuvalt õigus valida abimeetmest teatamise kuupäev vastavalt sellele, kuidas nad saavad teavet määruse nr 1177/2002 rakendamiseks vajaliku eelarve kohta ja arvestades tavapäraselt ette nähtud eelarvemenetlusi. Hageja arvates on komisjon ilmselgelt eksinud, kuna ta ajas segamini ja pani kokku määruse nr 1177/2002 kehtivuse lõpu kuupäeva ehk 31. märtsi 2005 ja tähtaja, mis oli liikmesriikidel abikava rahastamise otsustamiseks.

27 Komisjon palub väite tagasi lükata.

Üldkohtu hinnang

28 Mis puudutab kõigepealt etteheidet, et vaidlustatud otsuse põhjendus 34 ei ole piisavalt põhjendatud, siis tuleb meenutada, et väljakujunenud kohtupraktika kohaselt peavad EÜ artikliga 253 nõutud põhjendused vastama asjaomase akti olemusele ning neist peab selgelt ja üheselt selguma akti andnud institutsiooni arutluskäik, mis võimaldab huvitatud isikutel võetud meetme põhjuseid mõista ja pädeval kohtul järelevalvet teostada. Põhjendamise nõuet tuleb hinnata koos antud asja asjaoludega, nimelt akti sisu, põhjenduste olemuse ja huviga, mis võib olla akti adressaatidel või teistel

otseselt ja isiklikult aktiga seotud isikutel selgituste saamiseks. Ei ole nõutud, et põhjendused täpsustaksid kõiki faktilisi ja õiguslikke asjaolusid, kuna otsuse põhjenduste vastavust EÜ artikli 230 nõuetele tuleb hinnata mitte ainult selle sõnastust, vaid ka konteksti ja asjaomase valdkonna õiguslikku regulatsiooni silmas pidades (vt Euroopa Kohtu 1. juuli 2008. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-341/06 P ja C-342/06 P: Chronopost *vs*. UFEX jt, EKL 2008, lk I-4777, punkt 88 ja seal viidatud kohtupraktika).

29 Käesolevas asjas selgitas komisjon vaidlustatud otsuse põhjendustes 33 ja 34 põhjuseid, mille tõttu ta leidis, et Itaalia Vabariigi viidatud kohtupraktika ei ole asjakohane selle käsitlemisel, kas Itaalia Vabariigil oli õiguspärane ootus teatatud meetme ühisturuga kokkusobivuse suhtes.

30 Väidetavalt on puudulikult põhjendatud põhjendused 11, 25 ja 26, mis sisaldavad endas selgitust selle kohta, miks komisjon leidis, et määrus nr 1177/2002 ei ole teatatud meetme suhtes kohaldatav (selgitusena on esitatud asjaolu, et see määrus ei olnud enam jõus).

31 Mis puudutab seejärel komisjoni lähenemisviisi põhjendatust, siis on selge, et komisjon leidis vaidlustatud otsuses, et määrust nr 1177/2002 ei saanud kasutada teatatud meetme hindamise õigusliku alusena, sest see kaotas kehtivuse 31. märtsil 2005 (vaidlustatud otsuse põhjendused 11, 25 ja 26).

32 Mis puudutab õigusnormi ajalist kohaldatavust, kui üleminekusätted puuduvad, siis tuleb kõnesoleval juhul eristada pädevust puudutavaid eeskirju materiaalõigusnormidest.

33 Liidu institutsioonide pädevust reguleerivate eeskirjade kohta tuleneb kohtupraktikast, et õigusakti õiguslikuks aluseks olev säte, mis annab liidu institutsioonile pädevuse õigusakti vastuvõtmiseks, peab olema õigusakti vastuvõtmise hetkel jõus (Euroopa Kohtu 4. aprilli 2000. aasta otsus kohtuasjas C-269/97: komisjon *vs.* nõukogu, EKL 2000, lk I-2257, punkt 45).

34 Käesoleval juhul on EÜ artikkel 88 õiguslik alus, mis annab komisjonile pädevuse riigiabi valdkonnas otsuseid vastu võtta ja mis lubab sel institutsioonil juba alates 1968. aastast otsustada EÜ artikli 87 alusel abimeetmete ühisturuga kokkusobivuse üle.

35 Mis puudutab materiaalõigusnorme, siis need reguleerivad alates oma jõustumisest kõiki varasemate õigusnormide kehtivuse ajal aset leidnud olukordade tulevasi tagajärgi. Järelikult ei ole materiaalõigusnormid kohaldatavad enne nende jõustumist ilmnenud tagajärgede suhtes, kui ei ole just täidetud tagasiulatuva kohaldamise eritingimused (vt selle kohta Euroopa Kohtu 14. aprilli 1970. aasta otsus kohtuasjas 68/69: Brock, EKL 1970, lk 171, punkt 6; 29. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas C-162/00: Pokrzeptowicz-Meyer, EKL 2002, lk I-1049, punkt 49, ja 24. septembri 2002. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-74/00 P ja C-75/00 P: Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs.* komisjon, EKL 2002, lk I-7869, punkt 119; Üldkohtu 14. veebruari 2007. aasta otsus kohtuasjas T-435/04: Simões Dos Santos *vs.* Siseturu Ühtlustamise Amet, EKL AT 2007, lk I-A-2-61 ja II-A-2-427, punkt 100, ja 12. septembri 2007. aasta otsus kohtuasjas T-25/04: González y Díez *vs.* komisjon, EKL 2007, lk II-3121, punkt 70).

36 Mis puudutab abi, millest on küll teatatud, aga mida ei ole välja makstud, siis liidu riigiabi kontrolli süsteemi raames langeb kuupäev, mil kavandatava abi tagajärjed jõustuvad, kokku hetkega, mil komisjon võtab vastu otsuse, mis puudutab selle abi kokkusobivust ühisturuga. Riigiabi kokkusobivuse hindamise reegleid, põhimõtteid ja kriteeriume, mis kehtivad komisjoni otsuse tegemise kuupäeval, võib nimelt pidada konkurentsiolukorra hindamiseks põhimõtteliselt sobivamaiks (Euroopa Kohtu 11. detsembri 2008. aasta otsus kohtuasjas C-334/07 P: komisjon *vs.* Freistaat Sachsen, EKL 2008, lk I-9465, punktid 50–53). See tuleneb asjaolust, et kõnealune abi

annab reaalseid soodustusi (või asetab kellegi ebasoodsamasse olukorda) kõige varem alates kuupäevast, mil komisjon otsustab, kas seda abi lubada või mitte.

37 Mis puudutab seevastu õigusvastaselt ja teatamata eraldatud abi, siis selle suhtes kohaldatakse materiaalõigusnorme, mis olid jõus abi maksmise ajal, sest sellise abiga kaasnevad soodustused ja ebasoodsad olukorrad materialiseerusid ajavahemikul, mille jooksul kõnealune abi välja maksti (Üldkohtu 15. aprilli 2008. aasta otsus kohtuasjas T-348/04: SIDE *vs*. komisjon, EKL 2008, lk II-625, punktid 58–60).

38 Eelnevast järeldub, et käesoleval juhul ei saa komisjonile määruse nr 1177/2002 kohaldamata jätmist ette heita, sest kavandatavast abist oli teatatud, ent seda ei olnud välja makstud. Teatatud meetmega kaasnevad tegelikud soodustused ja ebasoodsad olukorrad ei pidanud materialiseeruma enne vaidlustatud otsuse vastuvõtmist – see võeti vastu pärast määruse nr 1177/2002 kehtivuse lõppu ehk pärast 31. märtsi 2005.

39 Argument, mille kohaselt määruse nr 1177/2002 artikkel 4 nägi ette, et viimast kohaldatakse enne 31. märtsi 2005 sõlmitud lepingute suhtes, ei kummuta järeldust, et määrus nr 1177/2002 ei olnud teatatud meetme suhtes kohaldatav. Määruse nr 1177/2002 artikkel 4 täpsustab nimelt sarnaselt selle määruse artikliga 2, millised materiaalõiguslikud tingimused peavad olema täidetud, et komisjon võiks võtta selle määruse alusel vastu otsuse, millega ta tunnistab kõnealuse abi ühisturuga kokkusobimatuks. Selle määruse ajalist kohaldatavust reguleerivad selle artikkel 5 ja käesoleva kohtuotsuse punktides 33–36 välja toodud põhimõtted.

40 Tõsiasi, et kohaldatavad materiaalõigusnormid kindlaks määrav kuupäev langeb teatatud, ent välja maksmata abi puhul kokku komisjonipoolse otsuse vastuvõtmisega selle abi kokkusobivuse kohta, tingib olukorra, kus nimetatud institutsioon võib teatatud abimeetme läbivaatamise kestust kujundades põhjustada selle, et kohaldamisele

kuulub materiaalõigusnorm, mis jõustus pärast komisjonile sellest meetmest teatamist. Kirjeldatud hüpoteesiga, mis kõnesoleval juhul siiski ellu ei rakendu, kuna teatatud meede võeti pärast määruse nr 1177/2002 kehtivuse lõppemise kuupäeva, ei saa õigustada erandit põhimõttest, mille järgi uued materiaalõigusnormid reguleerivad alates oma jõustumisest kõiki varasemate õigusnormide kehtivuse ajal aset leidnud olukordade tulevasi tagajärgi.

41 Sellega seoses on oluline märkida, et komisjoni võimalust valida kas uue või varasema normi kohaldamise vahel piirab ja tasakaalustab ühelt poolt asjaolu, et liikmesriikidel on kaalutlusõigus kuupäeva osas, millal nad abimeetmest teatavad ja teiselt poolt see, et määruse nr 659/1999 artikkel 4 kohustab komisjoni, kooskõlas hea halduse põhimõttega, tegutsema hoolsust üles näidates (vt selle kohta analoogia alusel Üldkohtu 18. novembri 2004. aasta otsus kohtuasjas T-176/01: Ferriere Nord *vs.* komisjon, EKL 2004, lk II-3931, punkt 62 ja seal viidatud kohtupraktika).

42 Asjaolu, et liikmesriigid olid selleks, et nende suhtes kohaldataks määrust nr 1177/2002, kohustatud teatama kavandatud abimeetmetest enne selle määruse kehtivuse lõppu ja enne kui kõik kvalifitseeruvad abilepingud olid sõlmitud, ei sea küsimuse alla materiaalõigusnormide ajalist kohaldatavust reguleerivate põhimõtete kohaldamist liidu riigiabi kontrolli süsteemi suhtes. Nimelt on abimeetmete eelneva kontrolli süsteemile loomuldasa omane, et teated peavad tingimata sisaldama kavandatava abi hinnangulist üldsummat. See kehtib iseäranis meetme kohta, mis käsitleb tegevusabi, nagu käesoleval juhul.

43 Järeldust, et määrus nr 1177/2002 ei olnud teatatud meetme suhtes kohaldatav, ei kummuta ka väide, et komisjon kohaldas määrust nr 1177/2002 pärast 31. märtsi 2005, et anda heakskiit tarnetähtaja pikendamise taotlusele. Ühelt poolt on oluline all kriipsutada, et viis, kuidas komisjon õigusnormi tõlgendas ja kohaldas, ei ole ühelgi

juhul Üldkohtu jaoks siduv. Teiselt poolt tuleb tõdeda, et otsus, millele hageja viitab (vt eespool punkt 21) puudutab – vastupidi sellele, mis on kõne all käesolevas kohtuasjas – olukorda, mida reguleeriv õiguslik raamistik pandi lõplikult paika enne 31. märtsi 2005, seda 2004. aasta heakskiitva otsusega.

44 Mis puudutab argumenti, et rikuti võrdse kohatlemise põhimõtet, siis on oluline toonitada, et see on ilmselgelt alusetu. Tõsiasi, et määrus nr 1177/2002 ei ole teatatud meetme suhtes kohaldatav, ei tulene kaalutlusruumi kasutamisest. Põhjus, mille tõttu teatatud meetmes osutatud lepingud ei saa määruse nr 1177/2002 alusel abi, on seega seotud üksnes selle määruse ajalise kohaldatavusega ja tõigaga, et Itaalia Vabariik ei teatanud kõnealusest meetmest nii, et komisjon saaks võtta selle kohta vastu otsuse enne kõnealuse määruse kehtivuse lõppu.

45 Seoses hageja väitega, et komisjon rikkus õiguspärase ootuse kaitse põhimõtet, on oluline märkida, et määrus nr 1177/2002 ei sisalda sätteid, mis võtaksid liikmesriikidelt neil EÜ artikli 88 lõike 3 alusel lasuva teavitamiskohustuse ega sätteid, mis muudaksid seonduvate mõistete, näiteks olemasoleva abi mõiste määratlust. Vastupidi, selle määruse järgi tuleb selle kohaldamisel järgida EÜ artiklit 88 ja määrust nr 659/1999. 2004. aasta heakskiitev otsus, mis põhineb määrusel nr 1177/2002, ei saanud seega kuidagi tekitada õiguspäraseid ootusi muus kui selles otsuses sõnaselgelt sätestatu osas – nimelt, et Itaalia Vabariigil lubatakse eraldada riigiabi kogusummas 10 miljonit eurot.

46 Kõike eeltoodut arvestades ja määruse nr 1177/2002 ajalist kohaldamisala laiendavate sätete puudumisel tuleb esimene väide tervikuna tagasi lükata.

Teine väide, et teatatud meetmele anti ebaõige hinnang

Poolte argumendid

47 Hageja väidab esiteks, et komisjonil puudus pädevus hinnata teatatud meetme ühisturuga kokkusobivust, kuna määrus nr 1177/2002 kokkusobivuse nõuet ei sisaldanud. Hageja sõnul on selle määruse andmine ajendatud turul valitsenud kiireloomulisest olukorrast, mis kuulub EÜ artikli 87 lõike 3 punkti e järgi nõukogu ainupädevusse.

48 Hageja väidab sellega seoses, et komisjoni roll abimeetmete kokkusobivuse hindamisel nõukogu poolt EÜ artikli 87 lõike 3 punkti e alusel kehtestatud erandkorra vaatevinklist piirdub nõukogu kehtestatud tingimustest kinnipidamise kontrolliga, mis on käesoleval juhul tagatud.

49 Teiseks väidab hageja, et komisjon rajas oma järelduse, et teatatud meede on uus abi, vääralt määruse nr 794/2004 artikli 4 lõikele 2. Selles osas väidab hageja, et määrus nr 1177/2002 oli määruse nr 794/2004 suhtes ülimuslik õigusnorm. Viimane ei saa seega piirata määruse nr 1177/2002 kohaldamist. Vastupidi, määrust nr 794/2004 tuleb tõlgendada, arvestades määruse nr 1177/2002 eesmärki toetada Korea ebaausa tegevusega silmitsi seisvaid Euroopa laevatehaseid.

50 Kolmandaks seab hageja küsimuse alla selle, kuivõrd peab paika vaidlustatud otsuse põhjendus 23, mille järgi „heakskiidetud abikava eelarve suurendamine (välja arvatud

juhul, kui see on väiksem kui 20 %) mõjutab kindlasti konkurentsi, sest see võimaldab liikmesriigil anda algselt heakskiidetud abist suuremat abi". Hageja arvates ei saanud teatatud meede konkurentsi mõjutada, sest see mõju avaldus juba varem, kui ettevõtjad sõlmisid määruse nr 1177/2002 vastuvõtmise järel laevaehituslepingud kuni aastani 2005.

51 Hageja hinnangul ei oma asjas tähtsust tõik, et Korea laevatehased võisid kanda kahju, sest see oligi määruse nr 1177/2002 eesmärk. Veelgi enam, teatatud meede ei tähendanud „olemasoleva abi" eelarve tegelikku tõstmist, sest lepingud, mida teatatud meede puudutas, ei olnud kunagi kõnealusest abikavast abi saanud.

52 Neljandaks rõhutab hageja, et Itaalia valitsuse läbiviidud refinantseerimist, st teatatud meedet tuleb käsitada määruse nr 502/2004 otsese tagajärjena – viimati nimetatud määrus pikendas määruse nr 1177/2002 kohaldamist ja tõi kaasa vajaduse refinantseerimise järele. Seetõttu oleks väär pidada teatatud meedet uueks ja 2004. aasta heakskiitva otsuse esemeks olevast abikavast eraldiseisvaks abikavaks.

53 Komisjon vaidlustab hageja argumendid.

54 Mis puudutab hageja argumenti, et teatatud meetmel ei saa olla konkurentsile mingit mõju, siis väidab komisjon, et see on vastuvõetamatu. Komisjon väidab, et hagiavalduses tuuakse välja määruse nr 794/2004 artikli 4 lõike 2 punkti a rikkumine, samas kui repliigis on kritiseeritud asjaolu, et puudub konkurentsi mõjutamise oht ja sellest tulenevalt ei ole täidetud üks EÜ artikli 87 lõike 1 nõuetest. Järelikult on tegemist

uue väitega, mis ei ole kooskõlas kodukorra artikli 44 lõike 1 punktiga c koosmõjus artikli 48 lõikega 2.

Üldkohtu hinnang

55 Sissejuhatavalt tuleb lükata tagasi komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistav asjaolu. Ehkki hageja väitis hagiavalduse kõnesoleva väite põhjendamiseks sisuliselt, et kõnealusest normihierarhiast tulenevalt ei saa määruse nr 794/2004 artikli 4 lõige 2 olla teatatud meetme suhtes kohaldatav, esitas ta ka argumendi, mille järgi teatatud meede ei saanud muuta konkurentsitingimusi.

56 Sellest tulenevalt on alust tunnistada vastuvõetavaks kõik hageja selle väite toetuseks esitatud argumendid.

57 Mis puudutab väite põhjendatust, siis tuleb kohe kõrvale jätta väide, nagu võtnuks määrus nr 1177/2002 komisjonilt pädevuse hinnata teatatud meetme ühisturuga kokkusobivust.

58 Esiteks tuleneb komisjonile selles osas kuuluv pädevus EÜ asutamislepingust ja seda ei saa määrusega piirata.

59 Teiseks, nagu ka esimese väite käsitlemisel märgitud sai, ei ole määrus nr 1177/2002 teatatud meetme suhtes kohaldatav.

60 Kolmandaks, isegi kui määrus nr 1177/2002 osutuks teatatud meetme suhtes kohaldatavaks, tuleb toonitada, et määrus nr 1177/2002 põhineb EÜ artikli 87 lõike 3 punktil e. Seega moodustab selles käsitletud abi vaid ühe abikategooria, mida „võib pidada ühisturuga kokkusobivaks". Pealegi on määruse nr 1177/2002 artikli 2 lõikes 1 see sõnastus üks-ühele üle võetud.

61 Ehkki sellist abi võib pidada ühisturuga kokkusobivaks, ei tulene sellest siiski, et ta seda ka tingimata on (vt selle kohta Euroopa Kohtu 15. oktoobri 1996. aasta otsus kohtuasjas C-311/94: IJssel-Vliet, EKL 1996, lk I-5023, punktid 26–28).

62 Nimelt tuleb komisjonil EÜ artikli 88 lõike 3 alusel kindlaks teha, kas kõnealune abi täidab kõik ühisturuga kokkusobivuse eelduseks olevad tingimused. Seda meenutab määruse nr 1177/2002 artikkel 3, milles on sõnaselgelt sätestatud, et kõnealuse abi suhtes kohaldatakse EÜ artikli 88 ja määruse nr 659/1999 sätteid.

63 Kõigist neist komisjoni pädevust käsitlevatest kaalutlustest ilmneb, et vastupidi hageja väidetele oli komisjon käesolevas asjas pädev hindama teatatud meetme ühisturuga kokkusobivust ja ükski norm ei takistanud tal tuginemast määrusele nr 794/2002.

64 Seoses teatatud meetme uue abina kvalifitseerimise vaidlustamisega olgu meenutatud, et mõiste „olemasoleva abi muutmine" ulatus sõltub olemasoleva abikava kehtestanud õiguslikust alusest (Euroopa Kohtu 27. märtsi 1984. aasta otsus

kohtasjas 169/82: komisjon *vs*. Itaalia, EKL 1984, lk 1603, punktid 9 ja 10, ja Üldkohtu 30. jaanuari 2002. aasta otsus kohtuasjas T-35/99: Keller ja Keller Meccanica *vs*. komisjon, EKL 2002, lk II-261, punktid 61 ja 62).

65 Käesolevas asjas kuulub seadus nr 350/2003, milles on täpsustatud, et abikava algne eelarve ulatub 10 miljoni euroni, üksikasjade hulka, mille Itaalia Vabariik oli esitanud komisjonile menetluses, mille tulemusena võeti vastu 2004. aasta heakskiitev otsus. Sellest tuleneb, et seaduse nr 244/2007 vastuvõtmine, millega nähti ette 2004. abikava suhtes täiendava 10 miljoni euro eraldamine, tõi tõepoolest kaasa teatatud meetme kvaliftseerimise uue abina kohtupraktika tähenduses.

66 Lisaks eelnevale olgu meenutatud, et eeldus, millel hageja etteheide põhineb – nimelt asjaolu, et konkurentsi ei saanud abi andmise hetkel moonutada, sest see mõju oli avaldunud juba siis, kui ettevõtjad sõlmisid 2005. aasta lepingud (vt eespool punkt 50) – on väär, nagu on osutatud ka eespool punktides 36–38.

67 Viimaseks ei puutu asjasse ka hageja argument, et teatatud meedet ei saa käsitada uue abina, sest see on määruse nr 502/2004 otsene tagajärg – viimati nimetatud määrus pikendas määruse nr 1177/2002 kohaldamist ja tõi kaasa vajaduse 2004. aasta abikava refinantseerimise järele. Ehkki määrus nr 502/2004 pikendas määruse nr 1177/2002 kohaldamist, ei kehtestanud see ühtki erandit abimuudatustest teatamise kohustusest, mille näevad ette EÜ artikli 88 lõige 3 ja määruse nr 1177/2002 artikkel 3.

68 Eelnevalt esitatust tuleneb, et ka teine väide tuleb põhjendamatuse tõttu tagasi lükata.

Kolmas väide, et VLO 20. juuni 2005. aasta soovitus oli asjassepuutumatu

Poolte argumendid

69 Hageja väidab sisuliselt, et vaidlustatud otsus on vigane, sest selles leiti ebaõigesti, et VLO 20. juuni 2005. aasta soovitus takistas teatatud meetme heakskiitmist. Seisukoht, millele komisjon vaidlustatud otsuses asus, toob endaga kaasa VLO 20. juuni 2005. aasta soovituse tagasiulatuva kohaldamise enne 31. märtsi 2005 sõlmitud lepingutele, mille pooltel oli õiguspärane ootus, et nende suhtes kohaldatakse määrust nr 1177/2002. VLO 20. juuni 2005. aasta soovitusele ei oleks seega tulnud omistada teatatud meetme komisjonipoolse kontrolli käigus mingit tähtsust.

70 Komisjon palub väite tagasi lükata.

Üldkohtu hinnang

71 Olgu öeldud, et vaidlustatud otsuse põhjendusest 26 nähtub, et komisjoni hinnangul oli teatatud meede ühisturuga kokkusobimatu esiteks seetõttu, et määrus nr 1177/2002 oli kaotanud kehtivuse ja teiseks seetõttu, et puudus muu õiguslik alus, millele kokkusobivuse otsus võinuks tugineda.

72 Vaidlustatud otsuse põhjenduses 37 märkis komisjon vastuseks vaidlustatud otsuse põhjenduses 35 käsitletud Itaalia Vabariigi argumendile, et ühendus teatas 20. juulil 2005 WTO-le, et määrus nr 1177/2002 kaotas kehtivuse 31. märtsil 2005 ning et

liikmesriigid ei võinud seega enam selle määruse alusel abi anda. Komisjon järeldas selles osas, et ühendus võttis WTO-le esitatud teatisega endale WTO suhtes kohustuse määrust nr 1177/2002 mitte enam kohaldada.

73 Käsitledes vaidlustatud otsuse põhjendusi 26 ja 37 nende koosmõjus, ilmneb, et neist viimases leidis komisjon, et teatatud meetme võimalik heakskiitmine oleks olnud nii kokkusobimatu ühisturuga kui ka vastuolus ühenduse kohustustega WTO suhtes, kusjuures järeldus teatatud meetme ühisturuga kokkusobimatuse kohta oli eraldiseisev ja autonoomne seisukoht, mis eelnes ühendusel WTO suhtes olevaid kohustusi käsitlevale järeldusele.

74 Seetõttu ei saa hageja kolmanda väitega nõustuda.

Neljas väide, et põhjendus on puudulik

Poolte argumendid

75 Neljandas väites toob hageja esiteks välja, et vaidlustatud otsuse põhjendus 25 on puudulikult põhjendatud, sest see „käsitleb üldsõnaliselt asjaolu, et puudub

õiguslik alus, mis võimaldaks [teatatud meetme] heaks kiita, viidates pelgalt määruse [nr 1177/2002] kehtivuse lõppemisele 31. märtsil 2005". Hageja sõnul toob niisugune ebapiisav põhjendus kaasa põhjenduse puudumise osas, milles vaidlustatud otsuses ei käsitleta määruse nr 1177/2002 ja määruse nr 794/2004 vahelist suhet ei nõukogu eesmärkide ega ka õigusnormide hierarhia vaatevinklist.

76 Repliigis väidab hageja, et vaidlustatud otsuse põhjendused 19–24 on puudulikult põhjendatud, sest neis ei selgitata teatatud meetme ja määruse nr 1177/2002 vahelist suhet ega ka suhet, mis valitseb abi eraldamise ja mõju vahel, mille see 2005. aastal konkurentsile kaasa toob.

77 Hageja väidab veel, et komisjoni väited, mille kohaselt esiteks ei ole määrus nr 1177/2002 teatatud meetme läbivaatamisel kehtiv õiguslik alus, teiseks, et Itaalia Vabariik ei teatanud kõnealusest meetmest määruse nr 1177/2002 kehtivusajal ja kolmandaks, et teatatud meetme heakskiitmine kujutas endast ühenduse rahvusvaheliste kohustuste rikkumist, ei ole põhjendatud.

78 Komisjon väidab, et vaidlustatud otsuse põhjendus on piisav ja asjakohane, et tuua selgelt välja põhjenduskäik, mida teatatud meetme hindamisel järgiti. Veel leiab komisjon, et hageja repliigis esitatud väited on vastuvõetamatud, sest need käsitlevad komisjoni järeldust, et teatatud meede on uus abi. Hageja ei kritiseerinud seda vaidlustatud otsuse aspekti oma hagiavalduses.

Üldkohtu hinnang

79 Sissejuhatavalt tuleb lükata tagasi komisjoni esitatud asja läbivaatamist takistav asjaolu, sest hageja vaidlustas oma hagis sõnaselgelt teatud meetme kvalifitseerimise uue abina. Seega tuleb lugeda vastuvõetavaks kõik hageja poolt selle väite raames esitatud argumendid.

80 Mis puudutab vaidlustatud otsuse põhjenduse 25 osas esitatud etteheidet, siis tuleb see alusetuna tagasi lükata. Komisjoni põhjendus nii teatatud meetme suhtes kohaldatava õigusliku raamistiku osas kui ka selle meetme kokkusobimatuse osas ühisturuga ilmneb piisavalt selgesti vaidlustatud otsuse põhjendustest 11 ja 25–35.

81 Lisaks tuleb alusetuna tagasi lükata argumendid, mille järgi vaidlustatud otsus ei käsitle määruse nr 1177/2002 ja määruse nr 794/2004 vahelist suhet. Nagu ka eespool märgitud, leidis komisjon vaidlustatud otsuses, et määrus nr 1177/2002 ei olnud enam kohaldatav ning et see ei olnud teatatud meetme läbivaatamisel asjakohane. Sellest tulenevalt ja arvestades eespool punktis 28 viidatud kohtupraktikat ei saa komisjonilt nõuda, et ta selgitaks täiendavalt, mil viisil olid tema arvates seotud asja suhtes mittekohaldatav määrus ja normid, mida ta kavatses kohaldada.

82 Seoses etteheitega, et piisavalt ei ole põhjendatud suhet, mis valitseb abi eraldamise ja mõju vahel, mille see 2005. aastal konkurentsile kaasa toob, olgu märgitud, et hageja vaidlustab sellega tegelikkuses üksnes teatatud meetme komisjonipoolse kvalifitseerimise uue abina. Nagu on märgitud ka eespool punktides 63–66, ei saa selle etteheitega nõustuda.

83 Lõpuks tuleb kolme eespool punktis 77 käsitletud etteheite osas tõdeda, et arvestades vaidlustatud otsuse põhjendusi 26 ja 34, on kaks esimest neist alusetud ja kolmas ainetu.

84 Komisjon selgitab nimelt vaidlustatud otsuse põhjendustes 26 ja 34, et määrus nr 1177/2002 ei olnud vaidlustatud otsuse vastuvõtmise ajal enam jõus ning et kohtupraktika, millele Itaalia Vabariik seoses vaidlustatud otsuse põhjendusega 33 viitab, ei ole Itaalia ametiasutuste õiguspärase ootuse üle otsustamisel asjakohane.

85 Mis puudutab viimast etteheidet, siis olgu meenutatud, et vaidlustatud otsuse artikkel 1 täpsustab, et teatatud meedet ei tohi rakendada, sest see ei ole ühisturuga kokkusobiv. Nagu nähtub vaidlustatud otsuse põhjendusest 26, ei raja komisjon oma järeldust, et teatatud meede ei ole ühisturuga kokusobiv, vähimalgi määral ühenduse rahvusvahelistele kohustustele. Sellest tulenevalt ei ole võimalikul puudulikul põhjendusel, mis puudutab ühenduse rahvusvaheliste kohustuste ja teatud meetme vahelist vastuolu, mingit mõju vaidlustatud otsuse resolutsioonile ja kõnesolev etteheide tuleb seetõttu tunnistada ainetuks.

86 Eelnevat arvestades tuleb neljas väide tervikuna tagasi lükata.

Viies väide, et rikuti hea halduse, võistlevuse ja kaitseõiguste austamise põhimõtteid

Poolte argumendid

87 Hageja väidab, et kuna komisjon jättis haldusmenetluses arvestamata tema märkused (vt eespool punkt 11), siis rikkus komisjon hea halduse, võistlevuse ja kaitseõiguste austamise põhimõtteid.

88 Komisjon palub väite tagasi lükata.

Üldkohtu hinnang

89 Üldkohtu hinnangul täitis komisjon hageja suhtes oma menetluslikud kohustused, avaldades 2008. aasta juunis Euroopa Liidu Teatajas oma otsuse alustada EÜ artikli 88 lõikes 2 ette nähtud menetlust ja kutsudes huvitatud isikuid üles esitama oma märkused teatatud meetme kohta ühekuulise tähtaja jooksul (vt selle kohta eespool punktis 35 viidatud kohtuotsus Falck ja Acciaierie di Bolzano *vs*. komisjon, punktid 80–84). Sellest tulenevalt ja arvestades oma esmast kohustust võtta vastu otsus Itaalia Vabariigi jaoks mõistliku tähtaja jooksul (vt määruse nr 659/1999 artikkel 25), ei saa komisjonile ette heita, et ta ei võtnud arvesse märkusi, mille hageja esitas rohkem kui kolm kuud pärast selle tähtaja lõppu.

90 Seega on alust järeldada, et ka viies väide ei ole põhjendatud.

91 Hagi tuleb järelikult tervikuna rahuldamata jätta.

Kohtukulud

92 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna kohtuotsus on tehtud hageja kahjuks, tuleb kohtukulud vastavalt komisjoni nõudele välja mõista hagejalt.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

1. Jätta hagi rahuldamata.

2. Mõista kohtukulud välja Cantiere Navale De Poli SpA-lt.

Martins Ribeiro Papasavvas Wahl

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 3. veebruaril 2011 Luxembourgis.

Allkirjad